

2014. június 12-én, egy napsütéses csütörtök délutánon O. M. farkaslaki pedagógus hölgy leparkol Opel márkájú személyautójával az udvarhelyi Alexandra cukrászda előtt a bicikliútra. Azaz félig a bicikliútra, félig a járdára. Nem láthatja, hogy hátulról jön egy biciklis, mert az anyósülésen ülő férfival beszélget, és tükörbe nézés nélkül kinyitja az ajtót, pont, amikor a kerékpáros halad el mellette.

Unott undorral fordít hátat

A bringás utolsó pillanatban elkapja a kormányt és sikerül elkerülnie az ajtót, de amint tud, lefékez, leszáll a bicikliről, és visszaindul a hölgy felé, aki már kiszállt az autóból, és párjával együtt igyekszik a cukrászda irányába.

A biciklis én vagyok. Szóval a biciklis, a küküllőkeményfalvi E. U. Z. megközelíti a hölgyet, és azt mondja:

- Jó napot! Vette észre, hogy bicikliúton parkol?

- És? Mit számít? – válaszol arcán megvetéssel a hölgy.

- És azt vette észre, hogy kinyitotta előttem az ajtót, mikor elhaladtam az autó mellett? – folytatódik a számonkérés.

- Mit érdekel engem? – kérdi ugyanazzal az undorral az arcán, mint ahogy egy magasabb kasztbéli ember letekint egy jobbágyra. Majd elindul, és a végig csendben hallgató pasijához szól – hagyjad, gyere, menjünk – felemelt orral hátat fordítanak és elindulnak a cukrászda felé.

A kerékpáros életében már több száz autóst figyelmeztetett, hogy bicikliúton állnak, de még egyik sem reagált ennyire undok módon. Legtöbbször elsütik a „bocsi, csak egy picit maradok” vagy a „ne haragudj, igazad van, azonnal jövök” szöveget, vagy egyszerűen bocsánatot kérnek, és leszállnak a bringaútról.

Még az audis cigányok is kedvesebbek, egy mosoly mellett odanyomnak egy „jól van, tesó” dumát, de legalább nem érezni arcukon azt a felsőbbrendűséget, azt a megvetést a más gondja iránt.

A hölgy még nem ért el a cukrászda bejáratáig, a bringás gyorsan gondolkodik, mit tehetne, hogy legközelebb ne a „mit érdekel engem” válasz szülessen, hanem a járművezető hölgy fejében reális érdeklődés szülessen a bicikliúton való parkolás kérdése iránt.

Nem, sajnos nem tud tankkal átmenni az autón, mint ahogy Vilnius polgármestere tette [reklámfilmjében](#)

, de a biciklis társadalomban már megszokott bicikliátgurítást ki lehetne próbálni, úgysem volt még alkalma rá.

A bringát fel a „kapótára”, s gurítsd hátrafele!

A kerekek szépen tapadnak az autón, a nyomukban maradó porcsík jelzi az autósnek, hogy tévedett. Persze, a hölgy még nem érzi, hogy tévedett, egyelőre csak hatalmas dühöt érez a bringás iránt, még el kell telnie pár napnak, hogy átgondolja a dolgokat.

A hölgyet kísérő úr is érezhet valamit, mert eddig teljes csendben volt, de most reszketve szalad oda a bringáshoz, és valami igazolványfélét lobogtatva üvölti románul, hogy azonnal igazolja magát, mert ki fogja fizetni az egész autó újrafestését, mert ez rongálás (distrugere).

Hogy honnan tudja, hogy ez rongálás, mikor meg sem nézte az autón a kárt, nem derül ki, de az igazolványáról kiderül, hogy ő rendőr, neve M. G.

Büntesd meg! Büntesd meg!

A nő közben beindul, folyamatosan mondja neki, hogy „büntesd meg, büntesd meg!”, még a biciklishez is odaszól néha, csípőre rakott kézzel, hogy „mekkora szemét vagy!”, majd kárörömmel, hogy „milyen jó, hogy egy rendőrrel csináltad ezt”. A nő végig magyarul beszél a rendőrhöz, de a rendőr csak románul beszél a bringással, ezzel próbálja jobban megijeszteni.

A biciklis odaadja a civilben lévő rendőrnek a személyazonossági igazolványát, amit az eltesz, és közli, hogy a bringásnak van 5 perce, hogy a rendőrségre érjen. Erre a pár bepattan az autóba és elhúznak.

A biciklis hamarabb ér a rendőrséghez, hála az udvarhelyi közlekedési viszonyoknak. Leköti bringáját egy közlekedési tábla oszlopához, mert nincs a rendőrség előtt biciklitároló, majd vár.

Egy váróteremnek nevezett valamibe térlek,

aminek eléggé morbid hangulata van, főleg, hogy egy bepánikolt, és elkeseredett fehérnép járkál benne fel-alá türelmetlenül, pityeregve, hogy őt iderendelték. Azt sem tudja, hogy ki és, hogy miért.

A behívóján az áll, hogy hozza a lakásbiztosítási szelvényét, amit hozott is, és már rég bezárták ide ebbe a szobába.

Nem akar senki szóba állni vele, magyarul sem akar senki beszélni vele. Otthon három kisgyereke várja, akiket magukra kellett hagynon, ráadásul az egyiknek születnapja van ma, s kellene készüljön az ünnepségre, de a rendőrök azt mondták, hogy ma kell feljönni, legkésőbb háromig, mert ha nem, büntetést kap.

Jó fél órát várákoznak ott kettesben, míg megjelenik az ajtóban egy rendőr. A biciklis már ismeri a rendőrt, volt már nála „deklarációt” írni, de a rendőr is emlékszik rá, mert miután meglepetten megkérdi, hogy „ön van a biciklis ügyel?”, úgy folytatja, hogy „akkor várjon még egy picit, kérem, azonnal visszajövök”. Az „azonnal” az még húsz perc, de a rendőr már felkészülve jön vissza, tudja, hogy a bringás az újságíró, és nagyon kedvesen és figyelmesen bánik vele.

Ugye bűnösnek érzi magát?

A rendőr udvariasan megkéri a bringást, adjon egy nyilatkozatot. Mikor felmerül a kérdés, hogy milyen minőségben kérnek tőle nyilatkozatot, akkor a felügyelő kedves mosollyal felel: nem is tettesként, nem is tanúként, csak úgy, hogy legyen egy nyilatkozat, hisz a hölgy is adott egy nyilatkozatot.

A nyilatkozat megírása közben a rendőr többször is megkérdi, ugye bűnösnek érzi magát. A bringás mindig nemmel felel. Habár elismeri, hogy módszere nem volt túl ortodox, de ártalmas sem volt, és veszélye elhanyagolható a hölgy bicikliútra parkoló-ajtónyitogató tevékenysége, illetve a rendőr visszaélése mellett.

De hát a rendőr nem élt vissza, neki joga van akkor is rendőrként fellépni, ha nincs szolgálatban, magyarázza a felügyelő.

S akkor miért nem lépett fel rendőrként, mikor a csaja a bicikliútra parkolt? Vagy utána, amikor figyelmeztetve is lett emiatt? Jó, nem kellett volna megbüntetnie a nőjét, de szólhatott volna neki, hogy drágám, gyere, parkoljunk tíz méterrel odébb, mert a Patkóba már lehet.

A rendőr szerint azért mégsem kellett volna összekarcolni az autót. A kerékpáros nem hiszi, hogy összekarcolódott volna az autó. A kerekek szépen gurultak, nem csúsztak, a gumi szépen tapadt, a poros nyomok folyamatosak és szépek voltak, hang nem hallatszott, nem hiszi, hogy karcolás történt volna.

Helyszínelők vették fel a nyomokat

És mi van, ha egy kavics beragadt a recékbe, vág vissza érvel a rendőr. Országúti gumiba nem igazán tud kavics beragadni, rendőr úr, jön a válasz. A rendőrnek azonban tudomása van róla, hogy az autó össze lett karcolva, mert a kriminalisták már felvették a nyomokat, és az autó

össze van karcolva.

Arra a kérdésre, hogy mekkora karcolások vannak és hol, már nem tudja a választ. A biciklis picit meg van lepődve, hogy milyen gyorsak most ezek a kriminalisták, míg őt várakoztatták ott a cellában, fel is vették a nyomokat. A tavasszal ugyanis volt nála egy gyújtogatásos ügy, feljelentést tett a rendőrségen, de akkor csak a tűz után három héttel jöttek ki a kriminalisták, és nem is keresték a nyomokat, csak felírták, hogy tényleg tűz volt, s mentek is haza.

A nyilatkozatírás tovább folyik, a rendőr többször is elmondja, hogy ő teljesen független az ügyben, nem tart senkivel, sem a kollégájával, sem a biciklissel. Ez utóbbi mosolyogva visszakérdez: akkor miért van az, hogy eddig már néhányszor megkérdezte tőle, hogy bűnösnek érzi-e magát, de a rendőr bűnössége nem merült fel egyszer sem.

A rend őre is mosolyog, de nem válaszol. Az önbíráskodást a törvény tiltja. S akkor mit kellett volna tennie a bicikliátgurítás helyett, teszi fel a rendőrnek a kérdést a biciklis. Hát, kellett volna hívnia a rendőrséget, szól a válasz. De hát a rendőr ott volt, és nem szólt semmit, akkor még hány rendőrt kellett volna oda hívni? A biciklis követi a rendőrségi sajtóközleményeket, és nem igazán látott az elmúlt években olyat bennük, hogy autósokat bírságoltak volna meg bringáuton parkolásért.

A nyilatkozatírás baráti hangulatban ér véget. A kerékpáros megadja a telefonszámát, elbúcsúzik a rendőrtől, és már éppen hagyja el az épületet, amikor a felügyelő utána szalad, hozza a cukrászda előtt elkobozott személyi igazolványát.

Az ügyben fejlemény azóta sincs. A bringás az esemény utáni negyedik héten felhívja telefonon a nyilatkozatírató rendőrt, aki azt mondja, hogy az ügyben előrelépés azóta sem történt, ő most épp szabadságon van, de amint hazajön, két hét múlva, megkeresi a fejleményekkel a bringást. A bringás türelmetlenül várja a megkeresést.

Kinél az igazság?

A sztori itt véget ér, egyelőre. A leírt történet az ügynek a bringás felőli megközelítése. A kerékpáros tudja, hogy nem nála van a teljes igazság, és biztos benne, hogy a rendőrségnek és a hölgynek is igaza van a saját szemszögéből nézve.

Biztos benne, hogy amazok másképp látják a történetet, a hölgy például nyugodtan elmesélhetné, hogy: „Egyszer csak odajött hozzám egy izzadt szakállas, hogy miért parkoltam az autót a bicikliútra. Mi köze hozzá? Ezt még a rendőrség sem meri megkérdezni tőlem. Azért parkoltam oda, mert van. Ha neki is lenne, ő is oda parkolná. Ez a baj ebben a világban, egyesek irigyek, hogy másoknak van.”

Persze, ez csak fikció. Lehet, hogy a hölgy már bánja, hogy odaparkolt, és a rendőr is bánja, hogy ilyen stílusban lépett közbe. Majd idővel kiderül.

A kerékpáros még nem bánja az átgurítást, és főleg nem bánja, hogy egy rendőrrel hozta össze a szerencse. Lehet, hogy ha egy átlagemberrel hozta volna össze a sors, most lelkiismeret-furdalása lenne a tettéért, de így abszolút nincs.

A rendőrök tehetnének a legtöbbet azért, hogy a városban zavartalan legyen a kerékpáros közlekedés, és jelenleg ők tojnak rá legmagasabbról. Néhány hete például fél napon keresztül parkolt egy rendőrautó ugyanott, az Alexandra cukrászda előtt a bringaúton, radaroztak, vagy figyelték a forgalmat.

Talán ideje lenne, hogy a rendőrség változtasson picit a szokásain, és támogassa a kerékpáros közlekedést városunkban. A bringás bízik benne, hogy a rendőrség hatalomfitogtató szerepe mellett hamarosan szerepet fog kapni a rendfenntartó szerepe is. Să dea Dumnezeu!

Ki van a két kerekünk!

Azzal, hogy a biciklis szezon kezdete óta több, súlyos sérülésekkel járó, vagy halálos baleset is történt a városban, és azon kívül.

Ezért a héten minden nap megszólítunk egy ismert bringást, egy közlekedési és kerékpárszakértőt, miért érdemes tekerni, és hogyan előzhetjük meg a baleseteket.

Az akció megkoronázásaként pedig csütörtökön 18 órától biciklis felvonulást, critical mass-t tartunk, hogy így hívjuk fel a figyelmet a tudatos, türelmes, óvatos közlekedés fontosságára, a bicikliutak és megfelelő jelzések hiányára.

[Tekerj velünk »](#)

[Nézd meg az útvonalat »](#)